

Plk. doc. JUDr. Antonín Nesvadba, PhD. – päťdesiatpäťročný

Len málokto sa môže pochváliť, že jeho narodenie bolo svetu radostne oznámené výstrelom z kanóna, náš jubilant však áno. Narodil sa 30. decembra 1954 v rodine dôstojníka z povolania, a keďže bol delostrelec, takto spontánne privítal svoju túžobne očakávanú ratolesť. Akoby tým aj sudičkám naznačil, čo majú dať malému Antonínovi do vienka. Veru, boli to nakoniec žiarivé hviezdy na pleciach, ktoré sľaby predĺžili rodinnú tradíciu služby štátu.

Podme odvíjať niť jeho života však po poriadku. V roku 1960 ho rodičia zapísali do základnej školy v jeho rodisku – Trutnove, avšak osud vojaka je často neúprosný, služba ho povolala na Slovensko, a tak sa celá rodina Nesvadbovcov presťahovala na Slovensko do Ružomberka. Tu aj dokončil povinnú školskú dochádzku v roku 1970 a pokračoval v štúdiu na Strednej všeobecno-vzdelávacej škole v mieste svojho bydliska. Úspešne maturoval v roku 1973 a hneď v tom istom roku začal študovať na Právnickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. Obdobie bratislavských štúdií prinieslo so sebou nielen úctu k zákonu a snahu o ich poznávanie a spoznanie, ale oprášenie starej detskej lásky k horám a turistike, ktorej sa upísal už ako skaut na základnej škole. Poznával nielen zákutia nášho hlavného mesta, čaro a pôvab jeho krčmičiek a vinární, ale aj široké okolie uspokojujúce jeho hlad po poznaní nových cieľov nadšeného a neskrotne zvedavého turistu a milovníka prírody. (Žiaľ aj takéto nevinné lásky vedia byť nebezpečné, o čom by mohol rozprávať aj náš oslávenec, keď si v horúcom auguste roku 2006 pri vysokohorskej túre vo Veľkej studenej doline pod Zbojníckou chatou zlomil nohu a musela ho Horská záchranná služba ratovať vrtuľníkom.) Po úspešnom ukončení vysokoškolského štúdia nastúpil na základnú vojenskú službu ako absolvent do Prachatic na divokej Šumave.

Po jej ukončení sa rozhodol zameniť uniformu vojaka **československej** armády za služobnú rovnošatu príslušníka Zboru národnej bezpečnosti a v roku 1979 sa stal vyšetrovateľom na oddelení vyšetrovania VB v Liptovskom Mikuláši. Neskôr prešiel na miesto vyšetrovateľa odboru vyšetrovania VB Krajskej správy ZNB v Banskej Bystrici, kde na oddelení vražd pracoval až do roku 1988. Životné skúsenosti, ktoré plným priehrstím získaval, ho neomylnne viedli na zložitej ceste služby občanovi, služby verejnosti. Tu, v boji s kriminalitou, sa formovali jeho osobné postoje, jeho charakter a osobnostný profil. Už tu vedel, že jeho životná púť je jednosmerná, bez odpočívadiel, skratiek a tristných uličiek návratov. Jeho cesta bola zasvätená boju so zločinom, ako je to striktne formulované v zákone o Policajnom zbore, odhaľovaní trestných činov a zisťovaní ich páchatel'ov.

Hoci v roku 1989 si takpovediac „odskočil“ k pohraničnej strážii na Liptov do Račkovej doliny a od augusta až do konca roku 1990 do Bratislavy, vrátil sa však k nadobudnutým skúsenostiam s cieľom odovzdávať ich ďalej novej, nastupujúcej generácii policajtov, najprv od januára 1991 ako učiteľ predmetovej skupiny práva na Strednej odbornej policajnej škole v Pezinku až do augusta 1994, aby od 1. októbra 1994 začal pôsobiť na Akadémii Policajného zboru v Bratislave. Spočiatku učil na Katedre policajných služieb, od roku 1996 na Katedre vyšetrovania a od roku 2003 na Katedre policajných vied A PZ, aby svoju pedagogickú anabázu ukotvil ako vedúci Katedry verejnoprávných disciplín A PZ, ktorým je až dodnes.

Svoju pedagogickú i vedeckú erudíciu potvrdzoval úspešným absolvovaním rigorózneho konania a získaním titulu doktor práv v roku 1982, o osem rokov úspešne obhájil dizertačnú prácu a získal titul PhD. a v roku 2002 sa habilitoval na docenta.

Nič však nepovie o človeku toľko, ako jeho činy a ich pozorní hodnotitelia. Každý, kto ho pozná, si váži najmä jeho zásadovosť, úprimnosť a skromnosť. Tieto vlastnosti ho v pracovnom kolektíve pasujú za človeka so širokým srdcom ochotným vždy pomôcť tým, ktorí to práve potrebujú. Voči študentom je náročný, ale zároveň aj starostlivý ako správny otec usmerňujúci svoje ratolesť na ceste životom. Okrem toho ho charakterizuje

cieľavedomosť a vytrvalosť v konaní, čo sa prejavilo v ostatnej dobe aj aktívnym nimródstvom vedúcim ho ešte k užšiemu zopätiu s prírodou. V roku 2007 úspešne absolvoval poľovnícke skúšky a stal sa poľovníkom takpovediac bez revíru. Usilovnosť aj v tejto oblasti slávila veľmi rýchlo úspechy, v roku 2008 ulovil v Národnom parku Poloniny svojho prvého srnca a v novembri roku 2009 prvého jeleňa, ku ktorému sa pridružil jeho „braček“ hneď v nasledujúcom mesiaci.

Všetci, ktorí ho poznajú, mu úprimne želajú ešte mnoho-mnoho krásnych a šťastných životných chvíľ, dostatok síl rozdávať okolo seba radosť a dobrú náladu, úsmev a pohodu, pevnú ruku, presnú mušku a hlavne to, aby zostal tým, čím je – človekom s veľkým Č.

Milan Šmátrala